

ganste simpelt paa det Standpunkt, som er ganste naturligt for ham, at han sagde: Kunne I spare Administrations- og kommunale Udgifter indenfor Lovens Ræsført, ja da have I Berettigelse dertil, men I kunne ikke nægte at udrede de af Lovgivningen flydende Udgifter, saa længe disse lovlig bestaa, hvad vilde saa følge deraf? Deraf vilde saa ogsaa følge: I maa skaffe de Eder efter Loven paahvilende Udgifter til Veje. Man har her en Skive, som man skraver op og ned, efter som man behøver større eller mindre Indtægt; det er her den personlige Formue- og Indkomstskat. Det kan ikke nytte en Borgers her hjemme at sige: Jeg kan ikke betale den, lad mig være i Fred, lad Statskassen, lad Finansministeren betale! Det nytter ham ikke, thi Lovgivningsmagten siger: Staten, det Offentlige har Fortrinsret til at gøre Eksekution for sine Statter. Men det har Ministeren vist næppe ladet gøre derovre, ladet Kommuneskassen gøre derovre og sagt til dem ganste simpelt: „I maa lægge saa stor Stat paa.“ „Ja, den kunne vi ikke bære, saa sidde vi med vore Plantager, og kunne ikke leve saa og saa.“ „Ja, men det kan jeg ikke svare for, det er en almindelig Lovgivningsregel der som her, at I skulle udrede de Statter, som ere paalagte, og kunne I ikke det, saa springe Eders Ejendomme.“ Men denne Fremgangsmaade anvender man ikke derovre, man anvender kun denne, at man dekretterer: Den Løn til Administrationen, de Udgifter til dem og dem, de Procent til dem og dem, Balancen gør ingen Ting, thi Budgetterne approberes, og Understudet betaler Ministeren af Borgernes Lomme i Moderlandet. Dette er en ravgal Ordning. Nu vil jeg meget gerne indrømme, at naar en Minister har et meget nøje Kendskab til et saadant Bilands Forhold, og der har forløbt dette Instrument og derved gaet Bilandet lidt for haardt paa Klingen, saa at der ligesom er Fare for, at man vil abandonnere det hele, eller man maa søge Hjælp, da kan maaste Ministeren være nødt til at sige: Alt er klart, vi have prøvet paa at presse Plantageejerne, baade de rige og fattige, baade ved en Formue- og Indkomstskat og ved andre Skattepaalæg, vi kunne ikke drive det op til Balance, og Løverne ere saa onde, Sufferet er sunket i Pris, vi have ogsaa forsøgt med en Indførselstold — den modtager jo Kolonialkassen derude ligesom Statskassen her — altsaa, vi have presset dem baade direkte og indirekte ved Statter, ved personlige Statter efter stigende Skala, ved en Formue- og Vejlighedsstat, kort sagt, paa alle Maader søgt at ramme dem,

der havde Formue, men vi ville ødelægge Derne derved eller i alt Fald gøre det vanskelig at opretholde den Ordning og den Prestige, som skal opretholdes ogsaa for Moderlandets Vres Skyld, og paa Grundlag af alt dette forelægger jeg nu et Forslag som Finansminister til Afhjælpning af disse Vanskeligheder, ville I nu tage det, thi saadant og saadant er Forholdet. Nu kan Ministeren svare: Ja, men det har jeg gjort, jeg har forelagt et saadant Forslag flere Gange, men I have jo forkastet det, henlagt det og ikke villet gaa ind paa det. Men saa vilde der dog være den Forskel paa den nuværende Ministers Fremgangsmaade og Forhold i et saadant Tilfælde, og jeg vil sige, en hvilken som helst konstitutionelt indet Ministers, at denne sidste vilde sige: Jeg har forelagt Dem det som Minister for Vestindien efter den grundigste og omhyggeligste Overvejelse, og jeg maa her bede Moderlandet komme Bilandet til Hjælp paa denne eller tilsvarende Maade, som nu Rigsdagen i sin Visdom kan finde ud af; hvis De ikke gaa ind her paa, tør jeg ikke paatage mig Ansvar for at styre Bilandet længere, saa gaar jeg min Vej. Det vilde en konstitutionel Minister sige. Men den ærede Finansminister siger ikke det, han lod sit Forslag forfaste den ene Gang efter den anden, rimeligvis ogsaa, fordi Indholdet hverken var tilstrækkelig oplyst eller forberedt, og han blev. Hvorfor blev han? Fordi det var saa bevem en Sag uden Bevilling og uden Lov at tage Henge af Statskassen og sende derover. Se nu tror jeg, jeg har antydet, hvorledes en Minister burde have gjort, som var Minister for Bilandet, og hvad den ærede Minister ganste har forsømt — jeg nævner det kun her, fordi Ministerens finansielle Styrelse af Bilandet ganste svarer til hans finansielle Styrelse af Moderlandet.

Finansministeren (Estrup): Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgfreds (Clausen) kan have Ret i, at der ikke er nogen Accise paa Brændevin i Vestindien, saaledes som der er her, men har Uret, dersom han mener, at de ikke svare nogen Afgift af Brændvinsforbruget. Den svares under en anden Form, den svares som Afgift af Udsalgsstederne. Jeg har ikke benægtet Muligheden af, at man gennem en Spiritusafgift derude eller gennem en Indtægtsstat kunde forøge Statteindtægten noget. Men at man derved gennem sulde kunne naa Balance paa Budgetterne, det er en fuldstændig Umulighed, fuldstændig! Tror man det, maa man jo ikke have allerfjærneste Begreb om Stattebøven